

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **OLPRAN spol. s r. o.**, se sídlem Libušina 101, Olomouc, zastoupeného JUDr. Julií Xinopulosovou, advokátkou se sídlem Kateřinská 5, Olomouc, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, P.O. BOX 741, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2012, č. j. 11 Af 7/2011 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobami u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2010, č. j. 938-6/2010-170100-021, č. j. 938-22/2010-170100-021, ze dne 7. 12. 2010, č. j. 938-26/2010-170100-021, č. j. 938-34/2010-170100-021, č. j. 938-37/2010-107100-021, č. j. 938-45/2010-170100-021, a ze dne 8. 12. 2010, č. j. 938-53/2010-170100-021, jimiž zamítl odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Celního úřadu Praha 2 ze dne 12. 11. 2009, č. j. 16256-10/2009-176400-021, kterým stěžovateli doměřil a zaúčtoval částku dovozního

cla ve výši 163 182 Kč za dovezená jízdní kola, dodatečným platebním výměrům ze dne 13. 11. 2009, č. j. 16256-14/2009-176400-021, č. j. 16256-22/2009-176400-021, č. j. 16256-25/2009-176400-021, č. j. 16256-41/2009-176400-021, kterými stěžovateli doměřil a zaúčtoval částky dovozního cla ve výši 192 581 Kč, 339 412 Kč, 667 979 Kč a 25 016 Kč za dovezená jízdní kola, dodatečnému platebnímu výměru ze dne 16. 11. 2009, č. j. 16256-33/2009-176400-021, kterým stěžovateli doměřil a zaúčtoval částku dovozního cla ve výši 283 977 Kč za dovezená jízdní kola, a dodatečnému platebnímu výměru ze dne 24. 11. 2009, č. j. 12756-2/2009-176400-021, kterým stěžovateli doměřil a zaúčtoval částku dovozního cla ve výši 324 686 Kč za dovezená jízdní kola.

[2.] Celní úřad zahájil řízení ve věci dodatečného zaúčtování dovozního cla, jejichž výsledkem bylo vydání shora citovaných dodatečných platebních výměrů, na základě Zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) o misi č. OF/2006/0343 (dále jen „Zpráva o misi OLAF“), obsahující výsledky vyšetřování, provedeného úřadem OLAF, které se opírají o jím učiněná zjištění v Malajsii v průběhu mise od 1. do 5. 12. 2008. Z odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměrů vyplývá, že vyšetřováním provedeným OLAF a samotnou Zprávou o misi OLAF bylo prokázáno, že ve skutečnosti se předmětem dovozů stalo zboží (jízdní kola) s původem v Číně, které bylo přeloženo v Malajsii přes volnou obchodní zónu Port Klang malajskými vývozci. Vstupy a výstupy jízdních kol ve volné obchodní zóně Port Klang jsou obsaženy v databázích a přílohách Zprávy o misi OLAF a vzhledem k prokázanému čínskému původu je toto zboží zatíženo sazbou cla v plné výši. Jelikož při dovozu zboží došlo k nesprávnému deklarování původu a v důsledku toho k uplatnění nesprávných sazeb pro výpočet výše dovozního cla u sedmi dovozních operací stěžovatele, celní úřad tak v souladu s čl. 220 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, 19. 10. 1992, s. 1 – 50, zvláštní vydání v českém jazyce kapitola 02 svazek 04 s. 307 – 356), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Celní kodex Společenství“) uvedenými platebními výměry stěžovateli dodatečně doměřil dlužné částky celního dluhu vzniklého propuštěním zboží do volného oběhu, tj. částky rovnající se součtu rozdílu mezi výší dovozního cla ve smluvní sazbě 14% a výší již vybraného dovozního cla v preferenční sazbě 10,5% s výší antidumpingového cla v sazbě 48,5%.

[3.] Městský soud v Praze nejdříve usnesením ze dne 19. 4. 2012, č. j. 11 Af 7/2011 – 48, rozhodl o spojení věcí - žalob stěžovatele ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 11 Af 7/2011. Následně v záhlaví citovaným rozsudkem podanou žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou, neboť neshledal důvodnými žalobní námitky stěžovatele, že v posuzované věci došlo k neúplně či nesprávně zjištěnému skutkovému stavu věci a že správní úřady zjištěný skutkový stav nesprávně posoudily po právní stránce. Městský soud především nepřisvědčil klíčové žalobní námitce stěžovatele, že celé daňové řízení se opírá o jediný důkaz, a to o Zprávu o misi OLAF, která není zcela jednoznačná a neposkytuje jasný závěr o existenci skutečností, na jejichž základě mělo být na místě dodatečné vyměření dovozního cla. Naopak ve shodě s žalovaným soud dospěl k závěru, že ze spisového materiálu je zřejmé, co je obsahem Zprávy o misi OLAF a rovněž i Průběžné zprávy o misi OLAF ze dne 5. 5. 2010, a obsah uvedených dokumentů zcela jednoznačně poskytují dostatečný podklad pro závěr o tom, že v posuzovaných obchodních případech dovozu zboží stěžovatele z Malajsie nebylo clo při propuštění zboží do režimu volného oběhu vyměřeno a vybráno správně a že jsou tedy dány důvody pro jeho dodatečné vyměření. „*Zprávy poskytují podle názoru soudu zcela dostatečný obraz o tom, že v případě*

žalobce došlo k dovozu jízdních kol zcela jiného původu, než jak byly vývozcem v Malajsii deklarovány. V takovém případě bylo zákonnou povinností celních orgánů postupovat tak, jak uvádí závěr zprávy OLAF a v daňovém řízení dodatečně v souladu s příslušnými výše citovanými právními předpisy clo žalobci doměřit.“ Stejně tak se neztotožnil s argumentací stěžovatele ve vztahu k možné aplikaci ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, protože v posuzované věci nelze mít za chybu celních úřadů, že v době dovozu neměly pravdivé informace o správnosti předložených osvědčení, když Zpráva o misi OLAF ani neexistovala. „*Pakliže došlo k propuštění zboží bez fyzické kontroly, nejde o pochybení celních úřadů, když právní předpisy nestanoví výslovnou povinnost provádět fyzickou kontrolu zboží při jeho propuštění do navrhovaného režimu. Nelze dovodit ani chybu na straně malajského ministerstva při vydávání osvědčení FORM-A, protože ani toto ministerstvo zjevně nemělo informace o nesprávnosti údajů, když nepravdivé informace mu byly předloženy obchodním partnerem žalobce, tj. vývozcem.*“

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4.] Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5.] Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], resp. nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] stěžovatel spatřuje ve způsobu, jakým městský soud posoudil otázku možné aplikace cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, když se dostatečně nezabýval všemi aspekty dané otázky, zejména pak naplněním první z kumulativních podmínek k jeho aplikaci, jak je ostatně vyložil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 1 Afs 27/2008, tj. že clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných úřadů. Závěr městského soudu o nemožnosti aplikovat citované ustanovení Celního kodexu Společenství, neboť v daném případě se nejednalo o pochybení celních úřadů, nelze dle názoru stěžovatele považovat za dostatečně odůvodněný, když z obsahu rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých úvah a podkladů k němu městský soud dospěl.

[6.] Pokud jde o námitku, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], stěžovatel, jak sám potvrzuje, zde opětovně předkládá v podstatě shodnou argumentaci, kterou již použil v řízení před celními úřady, resp. v řízení o jím podané žalobě k městskému soudu, tj. že celé daňové řízení se opírá o jediný důkaz, a to o Zprávu o misi OLAF, která není zcela jednoznačná a neposkytuje jasný závěr o existenci skutečností, na jejichž základě mělo být na místě dodatečné vyměření dovozního cla. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7.] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s právním závěrem Městského soudu v Praze obsaženým v napadeném rozsudku a pro stručnost odkázal na argumentaci v jeho odůvodnění, neboť se domnívá, že městský soud se dostatečně vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel nyní v kasační stížnosti předkládá, když dostatečně zohlednil rozhodný skutkový stav věci i právní hodnocení důkazů provedené celními orgány v dotčeném správním řízení. Nadto žalovaný opětovně zdůraznil, že ze spisového materiálu lze bez pochyby dovodit skutečnost, že Ministerstvu mezinárodního obchodu Malajsie (MITI) byly před samotným vydáním certifikátů FORM-

A vývozci z Malajsie, vystupujícímu pod názvy obchodních společností GOLDEN PRO a ESASTEM EAGLE, předloženy nepravdivé údaje o tom, že jsou skutečnými výrobci jízdních kol a tedy že pocházejí z Malajsie, nikoliv z Číny, jak později vyplynulo z předmětných zpráv o misi OLAF. Proto nelze ani dovodit, že uvedené pochybení MITI při vydání certifikátů FORM-A s nepravdivými údaji o původu jízdních kol, by bylo možné považovat za „chybu celních orgánů", odůvodňující aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství. Jako přílohu žalovaný zaslal spisový materiál, jehož součásti se nově stala i Závěrečná zpráva OLAF o dotčeném případu č. OF/2006/0343 ze dne 28. 3. 2011, která dle žalovaného toliko rekapituluje výsledky šetření uvedené ve Zprávě o misi OLAF i v Průběžné zprávě o misi OLAF a závěry z nich vyplývající potvrzuje. Proto má žalovaný za to, že důkazy provedené zmíněnými zprávami OLAF byly pro zjištění čínského původu dovezených jízdních kol úplné, dostatečné a jednoznačné.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9.] Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že skutková a právní situace nyní posuzované věci je obdobná té, kterou Nejvyšší správní soud řešil již ve svém rozsudku ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85 (veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), a to ve vztahu k témuž stěžovateli (byť v dané věci nebyl navrhovatelem) s tím rozdílem, že v onom řízení Krajský soud v Hradci Králové původně zrušil napadená rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Hradec Králové, neboť přisvědčil tehdejším námitkám žalobce (stěžovatele) vytýkajícím celním úřadům nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, založeného především na obsahu Zprávy o misi OLAF. Ke kasační stížnosti celního ředitelství nicméně Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, neboť se s uvedeným závěrem krajského soudu neztotožnil. Ačkoliv v nyní posuzovaném případě není z obsahu napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, zda si byl Městský soud v Praze při vydání svého rozsudku již vědom právního názoru Nejvyššího správního soudu, odpověď městského soudu na klíčovou právní otázku nyní posuzované věci, tj. charakteru a významu Zprávy o misi OLAF pro dodatečné vyměření dovozního cla, je zcela v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženém v citovaném rozsudku ani argumentace předestřená stěžovatelem v kasační stížnosti, která se téměř shoduje s námitkami uplatněnými v uvedeném řízení, nepřesvědčila Nejvyšší správní soud, že by měl svůj právní názor změnit či jakkoliv revidovat.

[10.] Nejvyšší správní soud tak setrvává na názoru, že na základě znění čl. 3 („*OLAF vykonává pravomoc svěřenou Komisi nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích*"), ve spojení s čl. 9 odst. 1 a odst. 2 („*po skončení vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití*

nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.“) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, ze dne 25. 5. 1999, o vyšetřování prováděném OLAF (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91), je Zpráva o misi OLAF důkazem přípustným v řízení o dodatečném zaúčtování cla a „*žalovaný, ani celní úřad proto nepochybili, pokud považovali informace obsažené ve Zprávě o misi OLAF za dostatečný podklad pro dodatečné zaúčtování cla.*“

[11.] Nelze se tak ztotožnit s argumentací stěžovatele, na níž setrvává po celou dobu řízení, že celé daňové řízení se opírá o jediný důkaz, a to o Zprávu o misi OLAF, která není zcela jednoznačná a neposkytuje jasný závěr o existenci skutečností, na jejichž základě mělo být na místě dodatečné vyměření dovozního cla. Naopak, Nejvyšší správní soud, ve shodě s názorem městského soudu i celních úřadů, považuje závěry z předmětné Zprávy o misi OLAF a rovněž i z Průběžné zprávy o misi OLAF, založených ve spise (s nimiž se stěžovatel měl možnost podrobně seznámit), za zcela zřetelné, jasné a klíčové pro zahájení řízení ve věci dodatečného zaúčtování dovozního cla. Ve vztahu ke stěžovateli a nyní prověřovaným dovozům z nich vyplývají naprosto konkrétní skutečnosti, které lze považovat za dostatečný podklad pro dodatečné zaúčtování cla, neboť podle zjištění OLAF vykazovaly příslušné certifikáty o původu zboží FORM-A nesprávné a nepravdivé údaje o malajském původu předmětných jízdních kol, když z dalších listinných důkazů, zejména z dokladů ZB-1, ZB-2 a ZB-4, uvedených v citovaných zprávách, jednoznačně vyplývá, že předmětná kola jsou čínského původu a nikoliv původu malajského. Pokud původ jízdních kol není v Malajsii, ale v Číně, tak nejenže takto dovezenému zboží nemůže být poskytnuta celní preference, poskytovaná malajskému zboží, ale zboží podléhá clům, jimiž jsou zatížena jízdní kola původem z Číny.

[12.] Uvedený závěr ostatně potvrzuje i obsah citované Závěrečné zprávy OLAF o dotčeném případu č. OF/2006/0343 ze dne 28. 3. 2011 (originál včetně oficiálního českého překladu založen ve spise žalovaného na č. l. 75), která kompletně shrnuje a rekapituluje výsledky šetření OLAF v daném případu. Předně upozorňuje na skutečnost, že výsledky šetření, diskuze z jednání a další údaje poskytnuté od orgánů volné obchodní zóny Port Klang (přístav, v němž dochází k překládkám kontejnerů) prostřednictvím Malajského ministerstva průmyslu a obchodu (např. záznamy obsahující „*vstupy a výstupy jízdních kol ve volných obchodních zónách, která byla překládána do Evropského společenství malajskými vývozci, kteří jsou předmětem šetření*“), které byly zpracovány za přispění ředitelství úřadu OLAF, byly vtěleny do Průběžné zprávy o misi OLAF a jeho příloh. OLAF označil informace získané od malajských úřadů za velmi užitečné, neboť obsahovaly čísla kontejnerů, což umožnilo propojit kontejnery, které opustily volnou zónu Port Klang s odpovídajícími kontejnery, které byly deklarovány při dovozu do Evropského společenství. „*Tato zpráva je velice podrobná a přehledná a členským státům v ní byly prokázány podvodné překládky přibližně u 600 kontejnerů čínských jízdních kol s tím, že případné náhrady za neodvedené clo dosahoval přibližně 6 milionů EUR.*“ V závěrečné zprávě se rovněž mj. stvrzuje, že největším dovozcem byl právě stěžovatel, který „*dovezl jízdní kola z Malajsie za hodnotu kolem 9 milionů EUR s tím, že téměř všechna jízdní kola se prokazovala falešnými osvědčeními na formuláři A*“. Námitka stěžovatele, že celní orgány i městský soud vycházely pouze z neúplných zpráv předběžného charakteru, nikoliv ze zprávy konečné, se tak stává zcela bezpředmětnou. Jinak řečeno, citovaná Závěrečná zpráva potvrzuje skutková zjištění, plynoucí již ze Zprávy o misi OLAF a Průběžné

zprávy o misi OLAF, tzn. potvrzuje ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. skutkový stav, který byl zjištěn v době rozhodování správního orgánu.

[13.] Opodstatněnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nespatřuje ani ve zbývajících, stěžovatelem uplatněných, důvodech kasační stížnosti, tzn. v tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], resp. v nedostatcích v odůvodnění napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak již bylo totiž již dostatečně vyloženo výše, stěžovatel nesouhlasil se způsobem, jakým městský soud posoudil a odůvodnil (ne)naplnění první z kumulativních podmínek k aplikaci cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, tj. že clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných úřadů. Konkrétně stěžovatel polemizoval s názorem městského soudu, který neshledal pochybení celních úřadů, že v době dovozu neměly informace o nesprávnosti předložených osvědčení, když Zpráva o misi OLAF ani neexistovala.

[14.] Ačkoliv je možné zčásti přisvědčit stěžovateli, že odůvodnění městského soudu v části, v níž se vypořádává s touto žalobní námitkou, lze považovat za strohé a argumentačně nepříliš přesvědčivé, jeho závěr o nemožnosti aplikace cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství na nynější případ stěžovatele Nejvyšší správní soud považuje za správný a plně se s ním ztotožňuje. Zcela totiž koresponduje se závěry vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 – 96 (na který ostatně stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje), a také s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU k této otázce, z níž dané závěry Nejvyšší správního soudu vycházejí. Nejvyšší správní soud zde v otázce možné aplikace cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, právě s ohledem na jednotlivé judikáty Soudního dvora EU, přistoupil k interpretaci tří kumulativních podmínek, které k aplikaci cit. ustanovení musí být nezbytně splněny, aby osoba povinná zaplatit clo měla právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno. Je tak třeba, aby (1.) clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále aby (2.) tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně aby (3.) tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se jejího celního prohlášení (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2007, C-173/06, *Agrover Srl*, Sb. rozh. s. I-8783).

[15.] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, s oporou v judikatuře Soudního dvora EU, uvedenou podmínku interpretoval tak, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je nicméně hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, zapříčinily svým pochybením příslušné orgány samotné (viz bod 31 cit. rozsudku *Agrover Srl*). Pojem „chyby“ Soudní dvůr EU vymezil tak, že právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají pouze chyby přičitatelné *aktivnímu* jednání příslušných orgánů (viz bod 31 cit. rozsudku *Agrover Srl*, který v textu zdůraznil adjektivum „aktivní“; k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 6. 1991 ve věci *Mecanarte*, C-348/89, body 23-25). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, „*pokud celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v prohlášení obchodníka (nebo jeho zástupce), a pokud*

platnost takovýchto informací neměly celní orgány povinnost kontrolovat ani hodnotit, taková chyba je naopak přičitatelná obchodníkovi“ (viz shora cit. rozsudek *Mecanarte*, bod 24, či rozsudek London Tribunal Centre (Customs) ve věci *Invicta Foods Ltd v Revenue & Customs* [2007] UKSPC ze dne 13. 8. 2007, bod 19, s citací dřívějšího precedentu High Court of Justice; dostupné též na http://www.bailii.org/).

[16.] Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka, zda celní orgán zboží též fyzicky kontroloval, resp. tvrzení, že si příslušné celní orgány měly být vědomy nesprávnosti a nepravdivosti předkládaných údajů a došlo tak z jejich strany k pochybení, pokud chybu v zařazení zboží nezjistily, jak tvrdí stěžovatel, je v kontextu výše citované judikatury Soudního dvora EU irelevantní, neboť celní úřady neměly povinnost takovouto kontrolu v takto stanoveném rozsahu realizovat a pochybení v podobě předložení nesprávných a nepravdivých („falešných“) údajů je třeba přičítat právě stěžovateli, resp. jeho obchodnímu partnerovi, tj. vývozci. Nelze proto hovořit o tom, že by v nyní projednávaných věcech „částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů“.

[17.] Nejvyšší správní soud tak ani zde neshledal pochybení městského soudu, pokud v napadeném rozhodnutí nepřisvědčil argumentaci stěžovatele ustanovením § 220 odstavec 2 písm. b) Celního kodexu Společenství, neboť správně posoudil a odůvodnil (ne)naplnění první z oněch kumulativních podmínek k aplikaci cit. ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu Společenství.

IV. Závěr

[18.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu